

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **N. N. P.**, zastoupeného Mgr. Bohuslavem Rollem, advokátem se sídlem Mostecká 3, Chomutov, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2003, č. j. OAM-5403/VL-20-C10-2002, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 379/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2004, č. j. 14 Az 379/2003 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v průběhu řízení žalobce sdělil, že vlast opustil z důvodu nezaměstnanosti a ekonomických problémů a o udělení azylu požádal se snahou legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Žalovaný uvedl, že ekonomické důvody a snaha žadatele najít v České republice pracovní uplatnění nejsou důvody pro udělení azylu na území České republiky. Ani snaha o legalizaci pobytu nemůže být podle žalovaného důvodem pro udělení azylu, neboť právní úpravu pobytu cizinců obsahuje zákon č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2004, č. j. 14 Az 379/2003 - 20, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění soud konstatoval, že v řízení o udělení azylu nebylo prokázáno, že by nepříznivá ekonomická situace žalobce byla způsobena jeho pronásledováním, žalobce se neúčastnil politického života, nebyl trestně stíhán a neměl potíže se státními orgány. Žalobcem uváděné důvody tedy nenaplnily znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Soud se vyjádřil také k nenárokovosti institutu humanitárního azylu a uvedl, že žalobce podal žádost o udělení azylu poté, co byl zadržen, protože na území České republiky pobýval nelegálně a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Toto jednání žalobce shledal soud účelovým a konstatoval, že legalizace pobytu není důvodem pro udělení azylu. Soud se dále vyjádřil k žalobcem obecně formulovaným námitkám vůči správnímu řízení a uvedl, že rozhodnutí doručené žalobci má náležitosti stanovené pro písemné vyhotovení rozhodnutí. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku udělení humanitárního azylu žalobci. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splňuje podmínky pro udělení azylu z humanitárních a politických důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že byl nucen opustit vlast pod nátlakem vládnoucího režimu z důvodu pošlapávání lidských práv vedoucí politickou stranou. V případě návratu do vlasti by vůči němu byly použity psychické a fyzické sankce ze strany vládnoucí moci; proto má stěžovatel odůvodněné obavy o svůj život a svobodu v případě, že by mu nebyl udělen azyl na území České republiky. Stěžovatel proto navrhuje zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2004, č. j. 14 Az 379/2003 - 20, a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a vyslovil přesvědčení, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu se zákonem. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi žalobce učiněné v průběhu řízení o udělení azylu a na vydané rozhodnutí. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, a na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02, jež se týkají nenárokovosti humanitárního azylu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí

Krajského soudu v Ústí nad Labem neshledal. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou (např. rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003) i v souladu s judikaturou Ústavního soudu (usnesení ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02) však konstatuje, že udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Tvrzení žalobce v kasační stížnosti o pronásledování v zemi původu pro uplatňování politických práv totiž neodpovídají jeho tvrzením v průběhu řízení o udělení azylu, kde stěžovatel uváděl pouze ekonomické problémy, nemožnost sehnat zaměstnání a snahu o legalizaci pobytu. Tvrzení žalobce uvedená v průběhu řízení o udělení azylu posoudil žalovaný v souladu se zákonem a krajský soud se poté řádně a dostatečně vypořádal s tvrzenou nezákonností týkající se všech výroků rozhodnutí žalovaného včetně nenárokovosti institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud dospěl z uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu